

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Vtrum numerus prædestinatorum sit certus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

uina providentia infallibiliter euenit, consequitur ex hoc quod causa proxima necessario in effectū est ordinata: ordo autē praedestinationis nō est certus per hunc modum, sed per alium, vt dictū est.

In corp. ar.

AD III. dicendum, q̄ corpus celeste agit in hęc inferiora necessario quasi necessitatē inducēs, quārum est de se: & iō effectus eius necessario euenit, nisi sit aliqd̄ resistēs: sed Deus in voluntate agit nō per modū necessitatis, q̄a voluntatem nō cogit, sed mouet eā non auferendo ei modum suum q̄ in libertate ad vtrumlibet cōsistit: & ideo quīs diuine voluntati nihil resistit, tñ voluntas & qualibet alia res, exequit diuinam voluntatem s̄m modū suū, q̄a & ipsum modum diuina voluntas rebus dedit, vt sic eius voluntas impletur: & ideo q̄dā explēt diuinam voluntatem necessario, quidam continenter, quamuis illud quod Deus vult semp̄ fiat.

AD IIII. dicendum, q̄ causa secunda quam oportet supponere ad inducēdū p̄destinationis effectū ēt ordini p̄destinationis subiact, non autē est ita in virtutibus inferioribus respectu alicuius superioris virtutis agētis, & iō ordo diuina p̄destinationis, quīs sit eū suppositione voluntatis humanae, nihilominus tamē absolutam habet certitudinem, & si in exēplo inducto contrarium appareat.

argūm. 4.

AD V. dicendum, q̄ verba illa Job. & Greg. referenda sunt ad statum p̄sentis iustitiā a quo aliqui aliquando decidunt alijs subrogatis. Vnde per hoc non potest aliquid concludi contra p̄destinationis certitudinem, quia illi qui finaliter a gratia deficient nunquam p̄destinati fuerunt.

AD VI. dicendum, q̄ similitudo Ansel. quantum ad hoc tenet, quod sicut veritas propositionis de futuro non auferit futurorum contingentiam, ita nec veritas p̄destinationis: sed differt quantum ad hoc, q̄d p̄positio de futuro nō respicit futurū, nisi vt futurū est: & hoc modo non pōt h̄re certitudinem: sed veritas p̄destinationis & p̄scientiā respicit futurum, vt est p̄sēns, vt in quæst. de scientia Dei dictum est, & ideo certitudinem h̄r.

q. 4. ar. 13.

AD VII. dicendum, q̄ aliquid potest dici posse dupliciter. Vno modo considerando potentiam quā in ipso est, sicut dicimus, quod lapis pōt moueri deorsum. Alio modo, considerando id quod ex parte alterius est, sicut si dicerem q̄d lapis potest moueri sursum, non per potentiam quā in ipso sit, sed per potentiam p̄iicientis: cum ergo d̄r, p̄destinatus iste potest in peccato mori, si cōsideretur potentia ipsius, verum est: Si autem loquamur de p̄destinatione s̄m ordinem quem h̄t ad aliud scilicet ad Deū p̄destinantē, sic ordo ille nō cōpatit̄ secum istum euentum, quamuis compatitur s̄m istam potentiam. & ideo potest distingui secundum distinctionem primo inductam, scilicet consideratio subiecti cum forma, vel sine forma.

AD VIII. dicendum, q̄ nigredo & albedo sunt q̄dā formæ existentes in subiecto, q̄d d̄r albū & nigrum: & ideo non pōt aliqd̄ attribui subiecto nec s̄m potentiam, nec s̄m actum, q̄d repugnet formæ p̄dictæ, quamdiu in subiecto manet: sed p̄destinationis nō est forma existens in p̄destinato, sed in p̄destinante, sicut & scitum denominatur a scientia, q̄ est in sciente: & ideo quantumcumque immobiliter sit sub ordine scientiæ, tñ pōt aliqd̄ attribui ei cōsiderando suā naturā, ēt si repugnet ordini p̄destinationis: hoc. n. modo p̄destinationis est aliqd̄ p̄ter ipsum hominem, q̄ d̄r p̄destinatus: sicut nigredo est aliqd̄ p̄ter essentiā corui, quīs nō sit aliqd̄ extra coruū. Considerando autē

F tantummodo essentiā corui, pōt ei aliqd̄ attribui q̄d repugnet nigredini eius, s̄m quē modū dicit Porphyrius, q̄d pōt intelligi coruus albus: & ita ēt in p̄posito pōt ipsi homini p̄destinato attribui aliquid s̄m se considerato, q̄d nō attribuit ei s̄m quod intelligitur stare sub p̄destinatione.

AD NONVM dicendum, quod creatio, missio, & huiusmodi important productionem alicuius temporalis effectus: & ideo ponunt temporalem effectum esse: & propter hoc oportet esse temporalem, quamuis in se aliquid æternum claudant: sed p̄destinationis nō importat productionem alicuius effectus temporalis, secundum suum nomen: sed tantummodo ordinem ad aliquid temporale, sicut voluntas potentia & huiusmodi omnia: & ideo quia non ponitur effectus temporalis in actu, & qui est contingens, non oportet, quod p̄destinationis sit temporalis vel contingens, cum aliquid temporale & contingens potest ordinari ab æterno & immutabiliter.

AD DECIMUM dicendum, quod absolute loquendo, Deus potest vnumquemque p̄destinare vel non p̄destinare, aut p̄destinare, vel non p̄destinare, quia actus p̄destinationis cum mensuretur æternitate, nunquam cedit in præteritum, sicut nunquam est futurum: vnde semper consideratur, vt egrediens a voluntate per modum libertatis. Tamen ex suppositione hoc efficitur impossibile. Non enim potest non p̄destinare supposito quod p̄destinauerit vel conuenio, quia mutabilis esse non potest: & ita nō sequitur quod p̄destinationis possit variari.

ARTICULVS IIII.

Vtrum numerus p̄destinatorum sit certus.

QVARTO quaeritur, vtrum numerus p̄destinatorum sit certus, & vt quod nō est nullus numerus, cui potest fieri additio, est certus: sed numero p̄destinatorū potest fieri additio, hoc petit Moyses Deut. primo dicens. Dominus Deus patrum nostrorum addidit ad hunc numerum, hoc gloss. dicit: definitum apud Deum qui nouit, quod sunt eius: frustra autem peteret nisi fieri potest ergo numerus p̄destinatorum non est certus.

¶ 2 Præ. Sicut dispositio naturalium bonorum preparatio ad gratiam, ita per gratiā preparatio ad gloriam: sed in quocumque est preparatio inueniens ex naturalibus bonis est inuenire gratiā, ergo & in quocumque est inuenire gratiam inuenire gloriā: sed aliquis non p̄destinatus quādoque habet gratiam, ergo habet gloriā, ergo erit p̄destinatus, ergo aliquis non p̄destinatus potest fieri p̄destinatus, & sic augebitur numerus p̄destinatorum, & ita non erit certus.

¶ 3 Præ. Si aliquis habens gratiam non sit habens gloriā, aut hoc erit propter defectū gratiæ, aut propter defectū dantis gloriā: non autē est ex defectu gratiæ, quæ quantum est in se sufficit ut disponit ad gloriā, nec ex defectu dantis gratiam: quia quantum est in se, paratum est omnino dare, ergo quicunque habebit gratiam de necessitate habebit gloriā, & sic aliquis p̄scitū habebit gloriā & erit p̄destinatus, & sic idē quod p̄scitū h̄t, h̄t gratiā: sed aliq̄s p̄scitū pōt se ad gratiam preparare, ergo potest h̄re gratiam, sed quicunque preparat, ergo potest h̄re gratiam, sed quicunque h̄t gratiā potest perseuerare in illa, ergo p̄scitū potest vique ad mortem in gratia perseuerare, & sic fieri p̄destinatus, vt videtur, & sic idē quod p̄scitū h̄t, h̄t gratiā: sed dicendum, quod p̄scitū mortis in gratia

gratia est necessarium necessitate conditionata, quamvis non absoluta.

¶ 5 Sed contra, Omnis necessitas carens principio & sine & in medio coniuncta, est simplex & absoluta & non conditionata: sed talis necessitas est necessitas praecientiae cum sit aeterna, ergo est simplex & non conditionata.

¶ 6 Prae. Quilibet numero finito potest esse aliq. maior: sed numerus praedestinatorum est finitus, ergo eo potest esse aliq. maior, ergo non est certus.

¶ 7 Prae. Cum bonum sit communicatum sui, infinita bonitas non debet ponere terminum suae communicationi: sed praedestinati divina bonitas se maxime communicat, ergo non est eius finitudo certum praedestinatorum numerum.

¶ 8 Prae. Sicut factio rerum est ex voluntate divina, ita & hominum praedestinitio: sed Deus potest facere plura quae fecit, Subest enim ei cu voluerit posse, ut dicitur Sap. 12. ergo similiter non tot praedestinat, quod plures possit praedestinare: & sic idem quod prius.

¶ 9 Prae. Quicquid Deus potuit, adhuc potest: sed Deus potuit ab aeterno illu praedestinare que non praedestinauit, ergo modo et potest praedestinare eum: & sic potest fieri additio numero praedestinatorum.

¶ 10 Prae. In oibus potentijis q non sunt praedeterminatae ad vnum qd potest esse, potest non esse: sed potentia praedestinantis ad praedestinatorum, & potentia praedestinati ad consequendu praedestinationis est, & am sunt huiusmodi: qd & praedestinat voluntate praedestinat, & praedestinitus voluntate effectus praedestinationis consequitur, ergo praedestinitus potest non esse praedestinitus, & non praedestinitus potest esse praedestinitus: & sic idem quod prius.

¶ 11 Prae. Luc. 5. super illud, Rumpebatur autem rete eorum, dicit gl. in Ecclesia circumcissionis rumperetur, qd non tot intrant de Iudaeis, quot apud Deu erant ad vitam praedestinati, ergo numerus praedestinatoru potest diminui: & ita non est certus.

¶ 12 Prae. Aug. in Enchirid. dicit, Superna Hierusalem mater nostra civitas Dei, nec civitum suorum numerositate fraudabitur, aut vberiori etiam copia fortasse regnabit: sed eius illius sunt praedestinati, ergo numerus praedestinatorum non potest augeri, nec minui: & ita est certus.

¶ 3 Prae. Quicumque est praedestinitus ab aeterno, est praedestinitus, sed quod est ab aeterno est immutabile, & qd non fuit ab aeterno nunq potest esse aeternum, ergo ille qui non est praedestinitus, nunquam potest esse praedestinitus, nec converteri.

¶ 4 Prae. Omnes praedestinati cu corporibus suis erunt post resurrectionem in caelo empyreo: sed locus ille est finitus, cum omne corpus sit finitum, duo etiam corpora glorificata, ut communiter dicitur non possunt esse simul, ergo oportet esse praedestinatorum numerum determinatum.

¶ 5 Prae. Dicendum, q quida circa hanc questionem distinxerunt dicentes, qd numerus praedestinatorum certus est, si loquamur de numero numerate sine de numero numeraliter, non autem est certus, si loquamur de numero numeraliter, siue materialiter accepto, puta, si diceres qd certu est esse certum praedestinitos, non autem certu est q sint illi centum: & illud dictum occasione vs sumere ex verbo Augustini superius inducto, in quo innuitur vs, quod vnus amittere possit, & alius assumere praedestinatorum coronam, numero tot praedestinato

A nu nullatenus variari: sed si haec opinio loquat de certitudine per comparationem ad causam primam, scilicet Dei praedestinantem, ipsa apparet absurda. Ipse enim Deus habet certam cognitionem de numero praedestinatoru formalis, & materialis: scilicet, n. quor & qui saluandi sunt, & vtrouque infallibiliter ordinat, ut sic quantum est ex parte Dei respectu vtriusq. numeri inueniatur certitudo non solum cognitionis, sed et ordinis: sed si loquamur de certitudine numeri praedestinatoru per comparationem ad causam proximam salutis humanae, ad qua praedestinitio ordinatur, non erit idem iudicium de numero formalis, & materialis. Numerus enim materialis aliquo modo subiaceret voluntati humanae, quae est variabilis, in quantum salus vniuscuiusq. est sub libertate arbitrii constituta, sicut sub causa proxima, & sic numerus materialis aliquo modo certitudine caret: sed numerus formalis nullo modo cadit sub voluntate humana, eo quod nulla voluntas se extendit per modum causalitatis alicuius ad totam integritatem numeri praedestinatorum, & ideo numerus formalis remanet omnimode certus, & sic potest praedicta distinctio sustineri, ita ut simpliciter concedatur, quod vtrouque numerus ex parte Dei certitudine habet. Sciendum est autem, quod numerus ex praedestinatoru si in hoc dicitur esse certus, quod additionem, vel diminutionem non patitur. Secundum autem hoc patebitur additionem, si aliquis praedestinitus posset fieri praedestinitus, quod esset contra certitudinem praedestinitiae, vel reprobationis: si hoc autem posset diminui si aliquis praedestinitus posset fieri non praedestinitus, quod est contra certitudinem praedestinitationis, & sic patet, quod certitudo numeri praedestinatorum colligitur ex duplici certitudine, scilicet ex certitudine praedestinitationis, & certitudine praedestinitiae, vel reprobationis: sed haec duae certitudines distinctae sunt, quia certitudo praedestinitationis est certitudo cognitionis, & ordinis, ut dictum est, certitudo autem praedestinitiae est certitudo cognitionis sui. Non enim Deus praedestinat ad peccandum homines reprobos, sicut praedestinitos ordinat ad merendum.

¶ 1 Prae. Aug. in Enchirid. dicit, Superna Hierusalem mater nostra civitas Dei, nec civitum suorum numerositate fraudabitur, aut vberiori etiam copia fortasse regnabit: sed eius illius sunt praedestinati, ergo numerus praedestinatorum non potest augeri, nec minui: & ita est certus.

¶ 2 Prae. Aug. in Enchirid. dicit, Superna Hierusalem mater nostra civitas Dei, nec civitum suorum numerositate fraudabitur, aut vberiori etiam copia fortasse regnabit: sed eius illius sunt praedestinati, ergo numerus praedestinatorum non potest augeri, nec minui: & ita est certus.

¶ 3 Prae. Quicumque est praedestinitus ab aeterno, est praedestinitus, sed quod est ab aeterno est immutabile, & qd non fuit ab aeterno nunq potest esse aeternum, ergo ille qui non est praedestinitus, nunquam potest esse praedestinitus, nec converteri.

¶ 4 Prae. Omnes praedestinati cu corporibus suis erunt post resurrectionem in caelo empyreo: sed locus ille est finitus, cum omne corpus sit finitum, duo etiam corpora glorificata, ut communiter dicitur non possunt esse simul, ergo oportet esse praedestinatorum numerum determinatum.

¶ 5 Prae. Dicendum, q quida circa hanc questionem distinxerunt dicentes, qd numerus praedestinatorum certus est, si loquamur de numero numerate sine de numero numeraliter, non autem est certus, si loquamur de numero numeraliter, siue materialiter accepto, puta, si diceres qd certu est esse certum praedestinitos, non autem certu est q sint illi centum: & illud dictum occasione vs sumere ex verbo Augustini superius inducto, in quo innuitur vs, quod vnus amittere possit, & alius assumere praedestinatorum coronam, numero tot praedestinato

¶ 6 Prae. Quilibet numero finito potest esse aliq. maior: sed numerus praedestinatorum est finitus, ergo eo potest esse aliq. maior, ergo non est certus.

¶ 7 Prae. Cum bonum sit communicatum sui, infinita bonitas non debet ponere terminum suae communicationi: sed praedestinati divina bonitas se maxime communicat, ergo non est eius finitudo certum praedestinatorum numerum.

¶ 8 Prae. Sicut factio rerum est ex voluntate divina, ita & hominum praedestinitio: sed Deus potest facere plura quae fecit, Subest enim ei cu voluerit posse, ut dicitur Sap. 12. ergo similiter non tot praedestinat, quod plures possit praedestinare: & sic idem quod prius.

¶ 9 Prae. Quicquid Deus potuit, adhuc potest: sed Deus potuit ab aeterno illu praedestinare que non praedestinauit, ergo modo et potest praedestinare eum: & sic potest fieri additio numero praedestinatorum.

¶ 10 Prae. In oibus potentijis q non sunt praedeterminatae ad vnum qd potest esse, potest non esse: sed potentia praedestinantis ad praedestinatorum, & potentia praedestinati ad consequendu praedestinationis est, & am sunt huiusmodi: qd & praedestinat voluntate praedestinat, & praedestinitus voluntate effectus praedestinationis consequitur, ergo praedestinitus potest non esse praedestinitus, & non praedestinitus potest esse praedestinitus: & sic idem quod prius.

¶ 11 Prae. Luc. 5. super illud, Rumpebatur autem rete eorum, dicit gl. in Ecclesia circumcissionis rumperetur, qd non tot intrant de Iudaeis, quot apud Deu erant ad vitam praedestinati, ergo numerus praedestinatoru potest diminui: & ita non est certus.

¶ 12 Prae. Aug. in Enchirid. dicit, Superna Hierusalem mater nostra civitas Dei, nec civitum suorum numerositate fraudabitur, aut vberiori etiam copia fortasse regnabit: sed eius illius sunt praedestinati, ergo numerus praedestinatorum non potest augeri, nec minui: & ita est certus.

1. p. q. 23. ar. sic. 8

Ar. praed.

20. mors. 6. 23. in med.

gratia, neque ex defectu dantis gloriam, quod habens gratiam gloria priuatur: sed ex defectu recipientis in quo impedimentum interuenit.

AD QVARTVM dicendum, qd ex hoc ipso qd ponit aliquis esse praescitus, ponitur non habiturus finalem gratiam, cum cognitio Dei feratur super res futuras, sicut super praesentia, ut alibi dictum est. & ideo sicut hoc quod est non esse habiturus finalem gratiam, est impossibile ei quod est esse praedestinatum, quamuis sit in se possibile: ita esse habiturus finalem gratiam, est impossibile ei quod est esse praescitum, quamuis in se sit possibile.

AD QVINTVM dicendum, quod non est defectus ex diuina scientia, quod tale scitum à Deo non sit necessarium simpliciter, sed est defectus ex causa proxima. Aeternitatem autem, ut sit sine principio, & sine fine sine durans in medio, habet praedicta necessitas ex diuina scientia quae est aeterna, non ex causa proxima, quae est temporalis, & mutabilis, & ideo non est simpliciter necessaria.

AD SEXTVM dicendum, qd quamuis de ratione finiti numeri non sit quin possit esse aliquis maior: tamen hoc potest esse ex aliquo alio. sicut immobiletate diuinae praescientiae ut in proposito apparet. sicut quod aliqua quantitate in rebus naturalibus accepta non possit alia maior inueniri, non est ex ratione quantitatis, sed ex ratione rei naturalis.

AD SEPTIMVM dicendum, qd bonitas diuina non communicat seipsum nisi secundum ordinem sapientiae. hic est enim optimus communicandi modus. Ordo autem diuinae sapientiae requirit, ut omnia sint facta in numero & pondere & mensura, ut dicitur Sap. 9. & ideo conuenit diuinae bonitati, ut sit certus praedestinatorum numerus.

AD OCTAVM dicendum, qd sicut ex dictis patet, quis de quolibet absolute cõcedi potest, qd Deus potest eum praedestinare vel non praedestinare, in supposito quod praedestinauerit, non potest non praedestinare vel e conuerso, quia non potest esse mutabilis. & ideo ad cõter quod hec, Deus potest non praedestinatum praedestinare, vel praedestinatum non praedestinare, in sensu cõposito est falsa, in diuiso uero. & ideo omnes locutiones illae quae sensum cõpositum implicent, sunt falsae simpliciter. unde non est cõcedendum, quod numero praedestinatorum possit fieri additio vel subtractio, quia additio praesupponit illud cui sit additio & subtractio illud a quo subtrahitur: & eadem ratione non potest cõcedi, qd Deus possit plures praedestinare quã praedestinet uel pauciores. nec est simile qd inducit de factione, quia factio est actus qdã, qd terminat ad effectum exteriorẽ, & ideo qd Deus facit primo & post non facit aliqd, non ostendit aliquam mutationem in ipso: sed in effectu solũ: sed praedestinatio & praescientia & hmoi sunt actus intrinseci quibus non potest esse variatio sine mutatione Dei, & ideo nihil qd ad variationem horũ actũ pertinet, cõcedi debet.

AD NONVM autem & decimum, patet responsio per hoc, quod procedunt de potentia absoluta non facta aliqua praesuppositione.

AD VNDECIMVM dicendum, qd illa intelligenda est, quod non intrant tot de Iudaeis quos sunt omnes qui praordinati sunt ad vitam, quia non solum Iudaei sunt praedestinati. uel potest dici quod non loquitur de praedestinatione praedestinationis: sed preparationis qua per legem disponebatur ad vitam. Vel potest dici quod non intrauerunt in primitiua ecclesia tot, quia cum plenitudo gentium intrauerit, tunc omnis Israel saluus fiet in ecclesia finali.

Utrum praedestinati certa sit sua praedestinatio.

QVINTO quaeritur, utrum praedestinati sit certa sua praedestinatio. Et videtur quod sic: quia ut dicitur prima Ioan. 3. uñctio docet nos de omnibus, & intelligitur de omnibus pertinentibus ad salutem: sed praedestinatio maxime pertinet ad salutem, quia est causa salutis. ergo per uñctionem receptam, omnes homines certi redduntur de sua praedestinatione. ergo &c.

¶ 2. Præter diuinam bonitati conuenit, cuius est omnia optimo modo facere ut homines optimo modo ducat ad praemium: sed optimus modus uidetur ut unusquisque sit certus de suo praemio. ergo unusquisque certus redditur, quod ad praemium perueniet, qui illuc est perueniturus, & sic iam quod prius.

¶ 3. Præter dux exercitus omnes quos a scribit ad meritum pugnae, a scribit etiam ad praemium ut sic sunt certi de merito, sic sint certi de praemio: sed homines certi sunt, quod sunt in statu merendi. ergo & certi sunt quod ad praemium perueniunt.

SED CONTRA Ecclesiasti. 9. Nemo scit uitam odii uel amore dignus sit.

RESPON. Dicendum, quod non est Deo inueniens alicui suam praedestinationem reuelare: sed secundum legem communem, non est conueniens, ut omnibus reueletur duplici ratione. Quarum prima potest sumi ex parte eorum, qui non sunt praedestinati. si enim omnibus praedestinati sua praedestinatio nota esset, tunc omnibus non praedestinati certum esset se praedestinos non esse, ex hoc quod se praedestinos neciunt, & hoc quodammodo eos in desperationem induceret.

Secunda ratio potest sumi ex parte praedestinatorum. securitas enim negligentiam parat. si enim certi essent de sua praedestinatione, securi essent de sua salute, & ideo non tantam sollicitudinem haberent ad uitanda peccata. Et propter hoc diuina prouidentia salubriter est ordinatum, ut homines suam praedestinationem uel reprobationem ignorent.

AD PRIMVM dicendum, quod cum dicitur quod uñctio &c. intelligendum est de illis, quorum cognitio ad salutem pertinet, non de omnibus qui secundum se ad salutem non pertinent. Cognitio autem praedestinationis non est necessaria ad salutem, & si praedestinatio sit necessaria.

AD SECVM dicendum, qd non est conueniens modus dandi praemium, certitudo praemio habendo certitudine absoluta. Sed conueniens modus est, ut illi cui praemium praeparatur, sit certitudo conditionata, hoc est quod perueniet, nisi ex seipso deficiat, & talis certitudo uincit praedestinato per uirtutem spei infunditur.

AD TERTIVM dicendum, quod hoc non potest alicui per certitudinem esse notum, utrum sit in statu merendi, quamuis ex aliquibus coniecturis hoc possit probabiliter existimare. habitus autem non cognoscitur, nisi per actus. Actus autem uirtutum gratuitarum maximam similitudinem habent ad actus uirtutum acquisitarum, ut non possit de facili per huiusmodi actus de gratia certitudo haberi, nisi forte ex reuelatione certitudo accipitur speciali priuilegio. Et praeterea in pugna exercitus ille, qui est a duce exercitus ad pugnam accipitur, non certificatur de praemio, nisi conditioniter: quia non coronabitur, nisi qui legitime certauerit.

Q. de scientia Dei, art. 11.

Ex ar. p. 10.

Ang. mo. Sec. d. in. a. fi. mo.

In se. d. in. a. fi. mo.

Art. 1.